

Magyarország külpolitikai elszigetelődése 1476-ban

Antonio Bonfini a magyarok történetéről írott munkájában az 1476-os évet a magyar külpolitika tekintetében fordulópontnak tekintette. Azt írja, hogy „a törökök Dalmáciára, Mysiára és Daciára [ez évben] mért csapása a királyt és egész Pannóniát annyira megrázta, hogy úgy tartják, a későbbiekben nem is vállalkoztak merészebb tette a török ellenében. Közbejött a komoly nézeteltérés és kifejezett gyűlölködés Frigyes császárral is, amely Mátyást egészen visszatartotta a török háborútól. Mert ez a viszály arra készítette, hogy ezután inkább csak önmaga megoltalmazására törekedjék, s ne a török megtámadására, sőt, a következőkben az is untig elég gondot okozott, hogy rohamait feltartóztassa.”¹

Bonfininek igazat adhatunk abban, hogy az 1476-os év Magyarország történetében fordulópontnak tekinthető, abban azonban nem, hogy Mátyás Ausztriával való viszálya miatt hanyagolta volna el a török elleni háborúkat. A törökkel szembeni támadó magatartás megváltoztatásának több oka is volt. Egyrészt Szabács várának ostroma, amely hatalmas áldozatokat követelt,² s rádöbentette a magyar uralkodót országának gyengeségére, másrészt a pápa és a nyugati országok által ígért pénzsegélyek akadoztak, Magyarország pedig nem volt képes fedezni a háborúk költségét. Ily módon tehát Bonfini logikájának éppen a fordítottja lehet igaz: Mátyásnak az az elhatározása, hogy ezt követően nagyobb csatába nem bocsátkozik a törökkel szemben,³ erősítette egy komolyabb, Ausztria ellen indítandó háború lehetőségét. Mátyás 1477 júniusában valóban hadat üzent III. Frigyes császárnak, s kezdetét vette az osztrák háború,⁴ amely gyakorlatilag Mátyás haláláig tartott. A kérdés az, hogy miért éppen katonai fellépésre volt szükség.

¹ Antonio Bonfini: A magyar történelem tizedei. Fordította: Kulcsár Péter. Budapest 1995. (a továbbiakban: Bonfini) 805.

² Mátyás 1476-ban Szabács ostromáról szóló levelében a következőket írta a pápának: *Id ego unum dixerim, cum multa et munitissima castra expugnaverim, nullum tantis cum laboribus et difficultate tantaque cum impensa et hominum strage me obtinuisse*. Magyar diplomáciai emlékek Mátyás király korából 1458–1490. (a továbbiakban MDE) IV. Szerk. Nagy Iván, Nyáry Albert. Budapest 1878. 317. Hozzá kell tennünk ehhez azt is, hogy Mátyás a törökkel szemben hozott áldozatáról gyakran túlzott. L. ehhez Kisfaludy Katalin: Matthias rex. Budapest 1983. 130–131.

³ Rázsó Gyula az 1463–1464-es évekhez köti ezt a fordulatot. Rázsó Gyula: Mátyás hadászati tervei és a realitás. Hadtörténelmi Közlemények 1990. (a továbbiakban: Rázsó) 7–9.

⁴ A történetírás az osztrák háború okait a következőkben látta: 1. törekvés a bécsújhelyi szerződés megváltoztatására; 2. Mátyás tartott attól, hogy egy nagyobb török támadás esetén Frigyes háta támadja; 3. a megnagyobbodott Magyarország többletbevételhez jutott volna, ez elősegítette volna Magyarország gazdagodását, a hadsereg fenntartását, a török háborúk finanszírozását; 4. Mátyás

A magyar király és Frigyes császár között főként a magyar korona birtoklása miatt kialakult ellentétek Mátyás részéről az 1460-as évek végén és az 1470-es évek elején még enyhíthetőnek tünnek. Ezt bizonyítja, hogy 1470. február 11-én lezajlott találkozásuk alkalmával Mátyás feleségül kérte a császár hároméves lányát, Kunigundát.⁵ A rokoni kapcsolat megszüntethette volna a kettejük között fennálló ellenséges viszonyt, s elősegítette volna Mátyás cseh királyi címének megszerzését is, hiszen a végül eredménytelenül végződő tárgyalások elsősorban erről szóltak.

A magyar uralkodó nemcsak 1470-ben próbált ilyen módon közeledni Frigyeshez. Első felesége, Podjebrád Katalin halála (1464) után ugyanis Mátyás tőle kérte, hogy jelöljön ki számára megfelelő feleséget, ez azonban nem történt meg. Ezután olyan házassági tervek sora született, amelyek Frigyes politikai elszigetelését célozták. Már 1464-ben felmerült Mátyásban a gondolat, hogy Hohenzollern Albrecht herceg egyik lányával, Orsolyával, esetleg Albrecht herceg testvéreinek, Frigyes brandenburgi választófejedelemnek valamelyik lányával kössön házasságot.⁶ Erről azonban csak tárgyalások folytak, a magyar király egyik lány kezét sem kérte meg, a Hohenzollernek pedig diplomatikusan hallgattak.⁷ Néhány évvel később, 1469-ben Mátyás feleségül kérte IV. Kázmér lányát, Hedviget is, de ezt a

bízott abban, hogy a birodalmi fejedelmek mellé álnak; 5. a hadsereget foglalkoztatni kellett; 6. a nyugati fronton megteremtett béke a kereszténység védelmét szolgálta volna, hiszen ha ez létrejön, Mátyás a török ellen indulhatott volna; 6. meg kellett védenie trónját a vele szemben ellenségesen fellépő császár ellen; 7. Mátyás, akit származása miatt lenéztek, így akarta bizonyítani és elismertetni uralma jogosságát; 8. Mátyás hódító törekvései, vágya a császári trón megszerzésére. (A külföldi és a magyar szakirodalomban megtalálható érveket jól összegzi Rázsó 22–25.) Ezek a nézetek összecsengenek azzal a kilenc érveléssel, amit Bonfini sorakoztat fel a Mátyás és Frigyes közötti háború okaként: 1. Mátyásnak az volt a célja, hogy megváltoztassa a korona visszaszerzésékor kötött egyezséget; 2. Mátyás többször támogatta Frigyeset a háborúiban, de az mindig hátat fordított neki; 3. Frigyes gyakran támadta Magyarország Ausztriával határos területeit; 4. Frigyes nem támogatta Mátyás cseh királlyá választását, s amikor Mátyás a csehek ellen harcolt, megtámadta az országot; 5. amikor Mátyás megkérte Frigyes lányának kezét, a császár „a férfi származását lefitymálva” visszautasította; 6. miután Mátyás támogatta a Frigyes ellen szövetkező ausztriai főurakat, Frigyes Mátyás életére akart törni; 7. a császár fennhatósága alatt élők gyakran Mátyás védnöksége alá helyezték magukat, amiből viszályok keletkeztek; 8. a két uralkodó természete közötti különbség, s a „velük született ellenszenv”; 9. Mátyás becsvágya. (Bonfini 805–809.) Bár az két uralkodó 1477. december 1-jén megkötötte a gmunden-korneuburgi békét, gyakorlatilag hadiállapot állt fenn a két ország között. Vö.: Engel Pál–Kristó Gyula–Kubinyi András: Magyarország története 1301–1526. Budapest 1998. 258. (a vonatkozó rész Kubinyi András munkája)

⁵ Fraknoi Vilmos: Mátyás király és a Hohenzollernek diplomatiai érintkezése. Budapest, 1914. (a továbbiakban: Fraknoi 1914.) 16.

⁶ Fraknoi 1914. 5–6.

⁷ Fraknoi szerint a német fejedelmek nem mertek volna nyíltan felvállalni egy szorosabb viszonyt Mátyással, mert azt III. Frigyes ellenszegülésnek tekintette volna. Vö. Fraknoi 1914. 7–10.

lengyel király elutasította.⁸ Ezután Mátyás még ebben az évben ismét Frigyes brandenburgi választófejedelemhez fordult. Szövetséget ajánlott neki, és feleségül kérte egyik lányát, de az esküvőt csak két évvel később akarta megtartani arra hivatkozva, hogy nagyon lefoglalják a háborúi.⁹ Noha Frigyes választófejedelem személyesen is hajlandó volt elutazni Boroszlóba, hogy Mátyás és a lánya között kötendő házasságról tárgyaljon, meglehetősen hidegen viselkedett a magyar uralkodóval, s végül nem támogatta a frigy létrehozását.¹⁰ Ezek a házassági tervek mind azt célozták, hogy III. Frigyes szövetségeseit Mátyás mellé állítsák, és számára a cseh trón megszerzését s megtartását biztosítsák.

Mátyás, miközben házassági igyekezetei sorra kudarcot vallottak, más esz-közökhöz is folyamodott. Igyekezett egyrészt belefolyjni Itália belső ügyeibe,¹¹ amelyek szövetségesei révén a császárt is érintették, másrészt az európai nagypolitika terén próbált eredményeket elérni, hogy befolyásos szövetségeseket szerezzen.

Magyarország diplomáciai érintkezéseinek alakulását nagymértékben befolyásolta Velencével való viszonya.¹² A két ország közötti kapcsolat az 1460-as évek közepétől fokozatosan romlott. Ennek elsődleges oka az volt, hogy a köztársaság féltette dalmáciai területeit, úgy vélte, Mátyás ezek megszerzésére törekszik.¹³ Annak érdekében, hogy ezt megakadályozza, a dózse inkább szemet hunyt III. Frigyes trieszti terjeszkedése felett, és a Mátyás, valamint a császár között 1469–1470-ben még lehetségesnek tűnő megegyezést is próbálta megakadályozni.¹⁴ A velencei-magyar kapcsolatok elhidegüléséhez vezetett az is, hogy a köztársaság 1465-ben kijelentette: nem akar több segílyt folyósítani Magyarországnak,

⁸ Ezt a megoldást a pápa is támogatta volna. IV. Sixtus pápa, aki a csehországi ügyek békés elintézésére törekedett, 1471-ben Barbo Márk bíborost azzal a javaslattal küldte Lengyelországba és Magyarországra, hogy Mátyás és Ulászló cseh király a status quo alapján kössenek fegyverszünetet, Mátyás vegye feleségül a lengyel király egyik lányát, akinek jegyajándékául tekinthetnék azokat a morvaországi és sziléziai területeket, amelyeket Mátyás elfoglalt. Ezek Mátyás halála után visszakerülnének Ulászló és örökösei tulajdonába váltságdíj fejében. 1473. február 2-án Neisze városában került sor a két uralkodó közötti első találkozóra. Erről azonban sem ezen a találkozón, sem később nem született megegyezés. Fraknói Vilmos: Magyarország összeköttetései a római Szent-székkel. A konstancai zsinattól a mohácsi vészig. II. Budapest 1902. 143–145.

⁹ E. Kovács Péter: Matthias Corvinus. Budapest 1990. (a továbbiakban: E. Kovács) 105. Fraknói 1914. 9–14.

¹⁰ Pedig Mátyás rendkívül szerette volna megkötni ezt a házasságot. Évi kétezer forintnyi évjáradékot ajánlott fel a választófejedelemnek, s találkozásukkor is bőséges ajándékokkal és pénzzel látta el. Frigyes először visszautasította, később azonban elfogadta az ajándékokat. Fraknói 1914. 14.

¹¹ Bővebben részletezi: E. Kovács 146–152.

¹² L. ehhez Mátyás Cristoforo Moro velencei dogéhoz intézett leveleit. In: Mátyás király levelei 1458–1490. Válogatta: V. Kovács Sándor. Budapest 1986. (A továbbiakban: MKL) 47–48.

¹³ Teke Zsuzsa: Az itáliai államok és Mátyás. In: Hunyadi Mátyás. Emlékkönyv Mátyás király halálának 500. évfordulójára. Budapest 1990. (a továbbiakban: Teke) 250–251.

¹⁴ Mátyás és Velence megromlott kapcsolatára és a köztük lévő konfliktusokra I. bővebben: uo. 250–256.

mindenki maga harcoljon a török ellen.¹⁵ A Magyarországgal hol barátkozó, hol távolságot tartó Velence érdekei az 1470-es évek közepétől ismét azt kívánták volna meg, hogy a törökkel szembeni hatékony védekezés miatt felmelegítse kapcsolatait Mátyással. Ennek érdekében igyekezett békítő szándékkal fellépni Magyarország és III. Frigyes konfliktusaiban, hogy Mátyás a törökök ellen harcolhasson. A két állam között azonban nem állt helyre a bizalom, ráadásul Mátyás már nem szándékozott komolyabb háborúba bocsátkozni a törökkel.

Miközben Velence lazította a kapcsolatait Magyarországgal, több, a városállammal szemben álló itáliai uralkodó is kereste az érintkezést Mátyással. Főként Milánó és Nápoly igyekezett megnyerni magának a magyar királyt. 1465-ben mindkét állam házassági ajánlattal fordult hozzá.¹⁶ Milánó Ippolita Sforzának,¹⁷ Nápoly pedig Aragóniai Ferdinánd lányának a kezét ajánlotta fel a magyar királynak,¹⁸ aki ekkor még máshol akart feleséget keresni.¹⁹ Jellemző, hogy 1471-ben, miután minden más irányú házassági terve csődöt mondott, Mátyás Milánóhoz fordult, hogy a korábban felajánlott házassági kapcsolat létrejöjjön közöttük. Milánó azonban ekkor ezt már nem akarta.²⁰ 1473-ban még egyszer szövetkezik a két állam: Mátyás Ranenstain János nevű követe által megegyezett Galeazzo Sforzával, hogy egy esetleges Velence elleni támadás idején támogatják egymást.²¹ Ezt a megállapodást azonban már létrejöttékor sem gondolta komolyan egyik fél sem. A két állam közötti végső eltávolodás 1474-ben valósult meg, amikor Velence és Nápoly között Ciprus miatt feszültség támadt, s Milánót is Velencéhez közelítették Nápolyval való ellentétei. A két állam viszonya később sem javult, hiszen Mátyás a korneuburgi tárgyalások idején azt akarta elérni, hogy Galeazzo Sforza örö-

¹⁵ A segélyek elmaradásáról szóló, 1465-ben kelt leveleket l. MDE I. 199., 207., 231.

¹⁶ Milánó és Magyarország szorosabbra fűzött kapcsolatát jelzi Mátyás 1465. június 21-én kelt, Francesco Sforzához írott levele. In: MKL 43–44.

¹⁷ Horváth Jenő: Mátyás király nyugati diplomáciája. (a továbbiakban: Horváth) In: Mátyás király emlékkönyv születésének ötszázéves fordulójára. I. Szerk. Lukinich Imre. Budapest é. n. 77.

¹⁸ Több követjelentés is szól Ferdinánd nápolyi királynak erről a tervéről és a Mátyáshoz intézett ajánlatáról. Berzeviczy Albert: Aragóniai Beatrix magyar királyné életére vonatkozó okiratok. Budapest 1924. 7–8. (1465. február 17.), 468. (1465. május 25., 1465. november 21.) A későbbi évek tárgyalásairól szóló követjelentések kivonata uo. 468–469., Velence levele Mátyáshoz: MDE IV. 805.

¹⁹ Velence egy Mátyás és Milánó között létrejövő kapcsolatot a maga részéről veszélyesnek ítélte, ezért Ippolita és Mátyás tervezett házasságát igyekezett megakadályozni. (Vö. Teke 251.) Horváth szerint Velence meg akarta hiúsítani az Aragóniaiakkal kötendő esküvőt is (Horváth 77.), ez azonban téves feltételezés. Velence követei útján már ekkor biztosította Nápolyt és Magyarországot is, hogy támogattja a szövetséget. (Vö. az előző lábjegyzetben idézettekkel.) A házasság megkötése ellen Mátyás más irányú érdeklődése mellett sokkal inkább szolt az, hogy egyes hírek szerint Nápoly ekkor a magyar érdekkörbe tartozó Boszniát felajánlotta a töröknek. L. ehhez Mátyás 1466 augusztusában kelt levelét. In: MKL 57–58.

²⁰ Teke 255.

²¹ Uo. 257–258.

köse helyett Frigyes császár Ferdinánd nápolyi király fiát iktassa be.²² Milánó és Velence 1474 novemberében szövetségre lépett egymással, s csatlakozott hozzájuk Firenze is. A három állam között létrejött liga egyébként nemcsak Nápoly, hanem IV. Sixtus pápa nepotizmusa és itáliai politikája ellen is irányult.²³

Magyarországot, Milánót és Nápolyt egyébként 1474-ig összekötötte az is, hogy érdekeik azonosak voltak Burgundiáéval. XI. Lajos francia király ugyanis, aki a Karolingok egykori államát szerette volna visszaállítani, elsősorban Burgundia és Nápoly felé akart terjeszkedni.²⁴ Burgundia ekkor számos tartományból állt, s a francia király mellett Frigyes császár is a maga kötelékébe akarta vonni. Mindez nem találkozott Merész Károly burgundi herceg és Burgundia önállósodási törekvéseivel. Károly mindenképpen el akarta érni, hogy Franciaországot katonailag és politikailag elszigetelje. Ennek érdekében 1468-ban feleségül vette York Margitot, IV. Edward angol király nővérét, és szövetségesi viszonyt alakított ki Nápolyval. Lányát, Máriát Ferdinánd nápolyi király²⁵ fiával, Frigyes herceggel akarta összeházasítani. Ezt a frigyet Mátyás is támogatta.²⁶ Tovább növelte a burgundi-nápolyi-magyar koalíció esélyeit az is, hogy 1471-ben a francia király által szintén veszélyeztetett Aragónia és Nápoly szintén szövetséget kötött, s Burgundia megszerelte magának Firenze támogatását is.

1474-től azonban olyan változások következtek be, amelyek ezt a szövetségesi rendszert teljesen szétverték. 1473 óta Merész Károly burgundi herceg az egyre erősödő francia királlyal szemben mindinkább III. Frigyes támogatásában reménykedett, aki már 1472-ben felajánlotta Károlynak, hogy fia, Miksa főherceg feleségül veszi a lányát, Károly pedig Frigyes fia és Mátyás helyett megkapja a német királyi címet.²⁷ Burgundia korábbi számításait teljesen áthúzta, hogy IV. Edward és XI. Lajos 1475-ben békét kötöttek egymással Amiens-ben. Ez az ese-

²² Uo. 260., Kubinyi András: Mátyás király. Budapest 2001. (a továbbiakban: Kubinyi) 111.

²³ Teke 258. Vö. Gergely Jenő: A pápaság története. Budapest 1999. 142.

²⁴ A francia király nápolyi politikájához eleinte igyekezett megnyerni magának II. Pál pápa bizalmát, ezért egy alkalommal pénzt is küldött a törökellenes háború megsegítésére. (Horváth 82–83.) Mátyás érdekes viszonyban állt XI. Lajossal. Egyik levelében szövetségesének nevezi, de megjegyzi: „szeretnénk tudatni, hogy jóindulattal vagyunk kegyességed iránt, ha ez a jóindulat kölcsönös, ...nem kevesebb jóakaratot és szeretetet tanúsítunk kegyességed iránt, mint amennyit mi kapunk.” (Mátyás 1465. december 2-án kelt levele. MKL 53.) Nem meglepő, hogy Mátyás bizonytalanul értékelte a francia királlyal való kapcsolatát. A korabeli francia krónikások tanúsága szerint ugyanis „Mátyás grófot” a francia udvar nem tartotta megfelelő politikai partnernek. Vö. Csernus Sándor: Zsigmond és a Hunyadiak a középkori francia történetírásban. Századok 1998/1. 47–114.

²⁵ A források tanúsága szerint IV. Edward az 1470-es évek elején küldöttséget indított útnak Magyarországra John Morton, a későbbi canterbury érsek vezetésével, hogy az angol-burgundi szövetség részére nyerjék meg a magyar királyt. Kurucz György: Érdekek és előítéletek. A brit diplomácia és Magyarország a 18. század végéig. Századok 1995/2. 258.

²⁶ Vö. Horváth 83–86., Teke 260., E. Kovács 113–116.

²⁷ Vö. Kubinyi 74–75.

mény szintén Károly Frigyes felé fordulását segítette elő. Burgundia fejedelme, aki sorra elveszítette háborúit, még ebben az évben békét kötött III. Frigyesrel, s megegyezés született arról, hogy 1472-es tervük szerint gyermekeik házasságra lépnek.²⁸ Ezek után természetesen Frigyes nápolyi herceg is hazautazott Burgundiából.

Mátyás tehát 1476-ra elveszítette Burgundia, Milánó és Firenze szövetségét, Velencével és a Hohenzollernekkel pedig elhidegült a kapcsolata. Mindezt tetézte, hogy ebben az évben egy másik támasza, IV. Sixtus ellenében létrejött egy francia, német és burgundi szövetség, amelynek célja az volt, hogy – megkérdőjelezve a pápaválasztás törvényességét – IV. Sixtus letételére és új pápa választására alkalmas egyetemes zsinatot hívjanak össze. Erről Mátyás az udvaránál lévő velencei követ híradásából értesült.²⁹ Ugyanebben az időben Mátyás Nápoly végleges szövetségese lett, hiszen 1476 decemberében feleségül vette Aragóniai Beatrixot, a nápolyi király lányát.³⁰ A fényes külsőségek közepette zajló esküvőre³¹ többek között meghívást kapott Hohenzollern Albrecht – ekkor már választófejedelem – és az angol király is.³² Mátyás tehát az alkalmat arra is fel akarta használni, hogy újjáélessze velük szövetségi kapcsolatát. A tárgyalások azonban elmaradtak. Anglia nem képviseltette magát, Albrecht pedig csak követe útján volt jelen az eseményen. A későbbi évek történései is arra engednek következtetni, hogy Mátyás nem tudott megegyezni sem az angolokkal, sem a brandenburgi választófejedelemmel.

²⁸ Mátyás még ekkor is azt erőltette, hogy Burgundi Mária Aragóniai Frigyesrel kössön házasságot. Célja elérése érdekében azzal vádolta Károly előtt III. Frigyeset, hogy a Burgundia ellen támadó svájci csapatokat a császár buzdítja. Mátyás a tárgyalásokat Stein Györgyre bízta. Fraknoi 1902. 154.

²⁹ Fraknoi 1902. 153.

³⁰ Szalay Ágnes szerint Mátyást az államérdek kényszerítette, hogy a francia-burgundi koalíció ellen a nápolyi-pápai vonalhoz csatlakozzon, s ezt a célt szolgálta Mátyás Beatrix-szal kötött házassága is. Ritoókné Szalay Ágnes: Borbála. In: *Nympha super ripam Danubii. Tanulmányok a XV–XVI. századi Magyarországi művelődés köréből.* (Humanizmus és reformáció 28.) Budapest é.n. 131. A velencei signoria 1475. június 5-én kelt levele szerint a magyar főurak rosszállásukat fejezték ki Mátyás és Beatrix házasságával kapcsolatban. Óváry Lipót: *A MTA Történelmi Bizottságának oklevélmásolatai.* 1. füzet. Budapest 1900. 135.

³¹ A királyi nászünnepeleírása több szerzőnél is megtalálható. A legfontosabbak: Jakob Unrest: *Österreichische Chronik.* MGH SRH, Nova Ser. 11. Hrg. v. Karl Grossmann. Weimar 1957. 62–63., Bonfini 799–804., Borsa Béla: Ismeretlen egykorú német leírás Mátyás és Beatrix házasságáról. Pécs 1940. 14–33.

³² 1476 őszén Mátyás Stein Györgyöt Rómába küldi. Feladata volt a pápai udvari teendőin kívül az is, hogy Angliába utazva az angol királyt személy szerint vagy követei útján hívja meg a Beatrix-szal kötendő esküvőjére, valamint javasolja az angol uralkodónak, hogy lépjen szövetségre vele, a nápolyi királlyal és a pápával a császár, a francia király és Burgundia ellen, akik le akarják tenni a pápát trónjáról arra hivatkozva, hogy megválasztása nem volt törvényes. Fraknoi 1902. 146. 1476. június 24-én Stein György levelet ír Albrecht választófejedelemhez, melyben a magyar-német viszony rendezésére kéri, s az ún. glogauai ügy megtárgyalására személyesen invitálja Mátyás esküvőjére, s kéri, hozza magával fiát, János herceget is. Fraknoi 1914. 27.

1476-ra tehát azok a diplomáciai erőfeszítések, amelyekkel Mátyás fő céljainak – a magyar trónutódlás biztosításának és a cseh korona megszerzésének – elérése érdekében III. Frigyes semlegesítését és elszigetelését akarta elérni, csődöt mondtak, s az események kedvezőtlen alakulása folytán nem a császárság, hanem Magyarország elszigetelődését eredményezték. A magyar király belátta: nem tudja diplomáciai-politikai eszközökkel elérni az 1463-ban III. Frigyessel kötött egyezség megváltoztatását, ezért abban az esetben, ha saját utódát akarja a későbbiekben trónra ültetni, nem maradt más lehetősége: meg kell támadnia Ausztriát.

ÉVA TEISZLER

Isolation of Hungary in respects of foreign politics in 1476

The author in this study undertook to describe how European events between 1465–1475 had effects on Hungary. She came to the conclusion that Hungary in 1476 became isolated in respects of foreign politics, could make an alliance only with Naples and Papal State. This forced King Matthias I of Hungary to start war against Emperor Frederic III, to achieve that his progeny would be the king of Hungary.